
Przemyśl, st. 12, ul. Kapitulna –Tatarska 4, gm. loco, woj. przemyskie, AZP 108-84/78

Informator Archeologiczny : badania 32, 285

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Poznań - kościół jezuicki, obecnie farny, woj. poznańskie, AZP 52-28/3 - patrz: późne średniowiecze

Poznań - kościół jezuicki, obecnie farny, woj. poznańskie, AZP 52-28/3 - patrz: późne średniowiecze

PRZEMYŚL, st. 12, ul. Kapitulna –Tatarska 4, gm. *loco*, woj. przemyskie, AZP 108-84/78

- miejskie umocnienia – wały ziemne (okres nowożytny - XVII wiek)

Sondażowe badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 17 sierpnia do 10 września, przez Andrzeja Koperskiego (Muzeum Narodowe Ziemi Przemyskiej w Przemyśle). Finansowane przez PSOZ. Pierwszy sezon badań.

Przebadano powierzchnię 35 m².

Miejskie wały ziemne śladowo zachowały się w terenie i poświadczane są archiwaliami. Badaniami sondażowymi objęto dwie linie wałów.

W wykopie badawczym I/98 wyróżniono kilka jednostek stratygraficznych, w szczególności warstwy stanowiące rdzeń wału, ponadto wypełniające zagłębienie fosy oraz przykrywające wał. Nie stwierdzono drewnianych ani kamiennych konstrukcji wałów. Rdzeń wału uformowany był z miejscowej gliny lessowej. Materiał archeologiczny stanowiący zawartość warstw to fragmenty naczyń wczesnośredniowiecznych na wtórnym złożu oraz ceramika tj. fragmenty naczyń i kafli, które można datować na XVII wiek. Z kolei w poziomach zasypiskowych wystąpił materiał z końca XIX i początków XX w. W wykopie II/98 pod współczesnymi nasypami również odsłonięto zarys rdzenia wału, analogicznego jak w wykopie I/98 i z materiałem, pozwalającym datować również i tę linię wału na XVII wiek.

Całość wstępnie należy wiązać z elementami zachowanych umocnień ziemnych wg systemu kleszczowego rozpowszechnionego od około połowy XVII wieku, być może z dziełem rozpoczętym już w 1659 roku przez Solariego, które spełniło swoje zadanie obronne w okresie najazdu Tatarów w 1672 roku.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Narodowym Ziemi Przemyskiej w Przemyśle.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Roczniku Przemyskim, Archeologia”.

Badania będą kontynuowane.

RESZTEL, st. II, gm. *loco*, woj. olsztyńskie

- stare miasto – kościół parafialny, nowożytny

Nadzory archeologiczne podczas zakładania przyłącza energetycznego do kościoła rzymsko-katolickiego nadzorowane przez mgr. Adama Mackiewicza (ARCHEO-ADAM), w dniach od 25 listopada do 1 grudnia. Pierwszy sezon badań.

Nadzory archeologiczne, podczas zakładania nowego przyłącza energetycznego do kościoła rzymsko-katolickiego pod wezwaniem św. św. Piotra i Pawła przy ulicy Słowackiego w Reszlu na stanowisku II (wykopy 12a – 12c), objęły swym zasięgiem teren przykościelny od jego strony wschodniej. Wykop miał długość 28,5 metrów.

Kierunkowo wykopy prowadzono zgodnie z projektem realizacyjnym, choć w trakcie prac terenowych zmieniono ich przebieg, wydłużając nieznacznie wykop oznaczony jako 12a i skracając wykop oznaczony jako 12c. Nadzorowany wykop oznaczono numerem 12 w obrębie st. II i w momencie zmiany kierunku został on dodatkowo oznaczony małymi literami - 12a do 12c. W sumie nadzorowano wykopy liniowe o łącznej długości 28,5 metra, natomiast rysunkowo zadokumentowano wykopy o długości 21 metrów. Wszystkie wykopy miały bardzo niewielką głębokość (maksymalnie do 0,6 m.) i szerokość (0,4 - 0,5 m.). Dlatego też uchwycono tu jedynie nawarstwienia zasypiskowe, związane